

UZASADNIENIE

Powód T. P. w pozwie skierowanym przeciwko T. P. w S. wniósł o:

- przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 9 września 2020 r.
- sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 9 września 2020 r. poprzez zmianę informacji zawartej w pkt 4 świadectwa pracy – poprzez wskazanie jako podstawy rozwiązania stosunku pracy zgodnie z art. 30 § 1 pkt 4 k.p. upływu czasu na jaki umowa została zawarta, a nie jak wynika z treści świadectwa pracy - art. 52 1 pkt 1 k.p.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 9 września 2020 r. pozwany wystawił świadectwo pracy, w którym jako podstawę rozwiązania stosunku pracy nieprawidłowo podano art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Dzień wcześniej w pobliżu miejscowości M./Ś. doszło do wypadku przy pracy, wskutek którego powód doznał licznych obrażeń. Na miejsce zdarzenia wezwana została karetka pogotowia, a w dalszej kolejności helikopter pogotowia ratunkowego, który przetransportował powoda do szpitala. Wobec hospitalizacji trwającej jeszcze w dniu złożenia pozwu powód nie był w stanie samodzielnie wnieść wniosku o sprostowanie wystawionego mu świadectwa pracy, bowiem ze względu na liczne złamania i urazy, w tym urazy kręgosłupa i głowy, znajdował się w stanie uniemożliwiającym mu w pełni świadome i sprawne zapoznanie się z treścią otrzymanego świadectwa pracy i sformułowanie uzasadnionego wniosku o jego sprostowanie. Jednakże dnia 28 września 2020 r. stan zdrowia poprawił się na tyle, że był w stanie udzielić pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy, a tym samym w tym dniu ustała przyczyna uchybienia terminu.

Odnosząc się do żądania pozwu powód wskazał, że w dniu 30 marca 2020 r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony do 30 września 2020 r. W dniu 8 września 2020 r. doszło do wypadku przy pracy, wskutek którego powód doznał licznych obrażeń. Na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze policji oraz karetka pogotowia, a w dalszej kolejności helikopter pogotowia ratunkowego. Na miejscu zdarzenia funkcjonariusze policji przeprowadzili u powoda badanie alkomatem. Jego wynik wskazywał na znajdowanie się powoda pod wpływem alkoholu. Jednak pomiaru dokonano jednokrotnie, wobec czego nie sposób uznać wyniku za miarodajny. W toku leczenia szpitalnego nie stwierdzono zawartości alkoholu we krwi powoda. W wypisie szpitalnym brak jest także takiej wzmianki. Powyższe poddaje w wątpliwość twierdzenia o znajdowaniu się powoda pod wpływem alkoholu w czasie zdarzenia szkodowego. Powód w czasie godzin pracy nie spożywał żadnych trunków, lecz czynił to w okresie wcześniejszym w niewielkiej ilości. Przyczyną zdarzenia z dnia 8 września 2020 r. było przeładowanie wozidełka Bergman. Dlatego do rozwiązania stosunku pracy nie doszło z winy pracownika w wyniku ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, co uzasadniało wniosek o sprostowanie świadectwa pracy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. Argumentując swoje stanowisko wskazał, że powództwo jest przedwczesne, gdyż powód nie wykorzystał trybu przewidzianego w art. 97 § 2¹ k.p. W szczególności nie złożył pracodawcy wniosku o sprostowanie świadectwa pracy i wystąpił z przedmiotowym roszczeniem wprost do sądu. Nadto sprostowanie świadectwa pracy polega na usunięciu z jego treści oczywiście nieprawdziwych informacji lub błędów. Instytucja ta ma zastosowanie w sytuacji, gdy świadectwo pracy zawiera informacje, które nie są zgodne z innymi dokumentami dotyczącymi stosunku pracy lub stanem faktycznym. Niedopuszczalnym jest natomiast sprostowanie w świadectwie pracy podstawy wypowiedzenia o ile ta zgodna jest z treścią złożonego pracownikowi lub przez pracownika oświadczenia woli. Jeżeli bowiem w doręczonym pracownikowi świadectwie pracy wskazany został określony tryb rozwiązania stosunku pracy, a pracownik nie zakwestionował tego w terminie i w sposób przewidziany w przepisach kodeksu pracy, to wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie podstawy ustania zatrudnienia nie może być skuteczny.

Pozwany wskazał, że rozwiązał z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., gdyż powód w dniu 8 września 2020 r. prowadząc wozidło budowlane w pobliżu miejscowości M. - Ś. uległ wypadkowi, wskutek którego powód doznał obrażeń. Powód stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na pobocze wału przeciwpowodziowego, a następnie będąc w środku pojazdu przewrócił się wraz z nim na prawą stronę i uderzył o podłoże. Powód znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu. Jego woń wyczuli strażacy podczas uwalniania powoda z pojazdu. Dlatego na miejsce

zdarzenia wezwano funkcjonariuszy policji. Ci przeprowadzili badanie alkomatem i ustalili, iż powód znajdował się w stanie nietrzeźwości (0,5 mg/l co odpowiada stężeniu alkoholu w wysokości 1 promila). Okoliczność znajdowania się pod wpływem alkoholu potwierdził również bezpośredni świadek zdarzenia M. K., który również wyczuł od powoda woń alkoholu oraz zauważył jego dziwne zachowanie. M. K. ponadto zauważywszy, iż powód prowadzi pojazd zbyt szybko i niebezpiecznie, nawoływał go do zaprzestania prowadzenia pojazdu. Powód się temu nie podporządkował. Ujęte zostało to w protokole powypadkowym. Fakt znajdowania się pod wpływem alkoholu potwierdził również sam powód, który złożył pisemne wyjaśnienia w tym zakresie. Ponadto zapoznał się on z protokołem powypadkowym, w którym przywołano jego wyjaśnienia i zaakceptował jego treść nie zgłaszając w tym zakresie uwag poprzez złożenie pod nim własnoręcznego podpisu. Z treści wyjaśnień i protokołu natomiast wynika, iż powód będąc świadomym, iż kierownik udał się na komisariat policji celem zgłoszenia kradzieży paliwa, spożywał po przybyciu do pracy (na terenie pracy) alkohol (wódkę) „sam, tak aby nikt go nie zobaczył”. Powód ponadto wskazał, iż był świadomy, iż znajduje się pod wpływem alkoholu, a pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu.

Odnosząc się do twierdzenia powoda, że do zdarzenia doszło na skutek przeładowania wozidła Bergman, pozwany wskazał, iż było ono załadowane przez M. K. odpadami kraty i geowłókniny do wysokości ładunkowej kipra. Tym samym nie było przeładowane. Materiały te są bowiem materiałami lekkimi. Ponadto nie została przekroczona dopuszczalna ładowność pojazdu.

Postanowieniem wydanym 18 grudnia 2020 r. Sąd zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania zawisłego przez tutejszym Sądem pod sygn. (...). Jego przedmiotem było odwołanie powoda od oświadczenia pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączyła umowa o pracę na czas określony od 1 kwietnia 2020 r. do 30 czerwca 2020 r., a następnie na od 1 lipca do 30 września 2020 r. Na jej podstawie powód świadczył na rzecz pozwanego pracę na stanowisku pracownika budowlanego.

W dniu 8 września 2020 r. powód rozpoczął pracę o godzinie 7.00. Przed przystąpieniem do pracy, udał się na odprawę prowadzoną przez majstra budowy R. S., podczas której przydzielono mu prace polegające na sprzątaniu odcinka drogi betonowej oraz uzupełnieniu nierówności w drodze. Po przydzieleniu zadań, R. S., pojechał do Komendy Powiatowej Policji w G. wyjaśnić sprawę kradzieży paliwa. Korzystając z jego nieobecności powód w trakcie wykonywania poleconych prac spożywał alkohol. Następnie będąc świadomym, że znajduje się pod wpływem alkoholu, powód bez zgody przełożonego, wziął kluczyki od wozidła m-ki Bergman i zdecydował kierować tym pojazdem. Gdy powód przemieszczał się po wale przeciwpowodziowym kierowany przez niego pojazd zjechał z wału i wpadł do rowu. O zdarzeniu zawiadomiono straż pożarną, policję oraz pogotowie ratunkowe.

Na miejscu zdarzenia funkcjonariusze policji z Komendy Powiatowej Policji w Goleniowie zbadali stan trzeźwości powoda. Badanie przeprowadzone alkomatem o godz. 12:17 wykazało, że znajdował się on w stanie nietrzeźwości - w wydychanym powietrzu miał 0,50 mg/l alkoholu, co odpowiada stężeniu alkoholu we krwi na poziomie 1 promila. Z uwagi na stan powoda badania nie powtórzono. Z badania sporządzono protokół, w którym zapisano oświadczenie badanego, iż tego dnia około godziny 9.00 spożył on 200 ml wódki. Odnotowano również, że badany nie żąda przeprowadzenia badania krwi bądź badania analizatorem wydechu dokonującym pomiaru metodą spektrometrii w podczerwieni.

Z uwagi na obrażenia, T. P. został zabrany do szpitala pogotowiem lotniczym.

Zespół powypadkowy pozwanego ustalił, że zdarzenie z dnia 8 września 2020 r. było wypadkiem przy pracy. W trakcie postępowania, starszy inspektor do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, T. N. odebrał od powoda wyjaśnienia. Był on wówczas w pełni świadomy, a treść złożonych wyjaśnień potwierdził własnoręcznym podpisem. W toku rozmowy nie

kwestionował spożywania alkoholu oraz wyniku badania alkomatem. Był również świadomy, że spowodował wypadek ze swojej winy.

Oświadczeniem z dnia 9 września 2020 r. (doręczonym w dniu 10 września 2020 r.) pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z uwagi na rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i zasad bezpieczeństwa pracy. Naruszenie to polegało na spożywaniu w pracy alkoholu w dniu 8 września 2020 r. oraz prowadzeniu wozidła Bergman bez zgody przełożonego oraz pod wpływem alkoholu, co finalnie doprowadziło do wypadku przy pracy i uszkodzenia mienia firmowego.

Tego samego dnia pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym wskazał, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Powód złożył odwołanie od oświadczenia pozwanej. Jego sprawa zawisła w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie pod sygn. akt (...). Powód domagał się w niej zasądzenia od pozwanego odszkodowania w wysokości 1.625 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wyrokiem z dnia 25 marca 2022 r. Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne. Powód zaskarżył ów wyrok, jednak jego apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 sierpnia 2022 r. w sprawie o sygn. (...).

Dowód:

- protokół nr (...) k. 33-37
- zgłoszenie wypadku k. 38
- protokół wyjaśnień pokrzywdzonego k. 39-40
- protokół wyjaśnień świadka k. 41-42
- pismo z 22.09.2021 r. k. 43
- dokumentacja zdjęciowa k. 44
- wyroki w aktach sprawy (...)

Sąd zważył, co następuje:

Postawę żądania powoda stanowił przepis art. 97 § 2¹ k.p. Zgodnie z nim pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Z regulacji tej wynika, iż warunkiem zainicjowania postępowania sądowego, którego przedmiotem jest żądanie sprostowania świadectwa pracy, jest uprzednie zgłoszenie przez pracownika do pracodawcy wniosku o sprostowanie kwestionowanego świadectwa.

W sprawie bezspornym było, iż powód nie wystąpił do pozwanego pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy wystawionego w dniu 9 września 2020 r. Zatem nie otworzył sobie drogi do podważania treści świadectwa pracy w drodze postępowania sądowego. Już z tej przyczyny powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

Nadto Sąd ustalił, że kwestionowane przez powoda świadectwo pracy nie zawiera treści niezgodnych z rzeczywistością. Według powoda jego stosunek pracy z pozwanym ustał na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p., czyli w wyniku upływu czasu, na jaki strony zawarły umowę o pracę. Tymczasem pozwany jako podstawę rozwiązania wskazał art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Powód podjął próbę podważenia oświadczenia pozwanego pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wobec ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Jego sprawa zawisła w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie pod sygn. akt (...). Powód

domagał się w niej zasądzenia od pozwanego odszkodowania w wysokości 1.625 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wyrokiem z dnia 25 marca 2022 r. Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne. Powód zaskarżył ów wyrok, jednak jego apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 sierpnia 2022 r. w sprawie o sygn. (...).

Stosownie do treści art. 365 § 1 k.p.c. oraz art. 366 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 19 maja 2005 r., sygn. I ACa 1848/04, moc wiążąca orzeczenia określona w art. 365 § 1 k.p.c. w odniesieniu do sądów oznacza, że podmioty te muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to orzeczono w prawomocnym orzeczeniu. Zatem w kolejnym postępowaniu sąd jest związany prawomocnym orzeczeniem, rozumianym jako określona wypowiedź sądu rozpoznającego poprzednią sprawę, będącą syntezą ustaleń faktycznych i prawnych.

W przedmiotowej sprawie strony są związane prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie (...) oddalającym powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Także i Sąd w niniejszej sprawie nie mógł poczynić w tym zakresie ustaleń odmiennych od stwierdzonych w prawomocnym już wyroku.

Wobec waloru prawomocności w/w wyroku Sąd w niniejszej sprawie ustalił, że stosunek pracy powoda ustał w wyniku oświadczenia pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wobec ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, czyli na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Taka też podstawa rozwiązania stosunku pracy została wskazana w świadectwie pracy z 9 września 2020 r. Toteż nawet gdyby powód wykorzystał tryb przewidziany w art. 97 § 2¹ k.p., żądanie sprostowania świadectwa pracy podlegałoby oddaleniu jako bezzasadne.

Stan faktyczny był częściowo bezsporny. Sporną pozostawała kwestia przyczyny ustania zatrudnienia powoda. Ustalenia faktyczne w tym zakresie poczynione zostały w oparciu o dokumenty przedstawione przez stronę pozwaną oraz wyroki zawarte w aktach sprawy. Sąd pominął wnioski dowodowe stron mające na celu wyjaśnienie zdarzenia, które legło u podstaw rozwiązania z powodem umowy o pracę. Jak już wspomniano, w tym zakresie Sąd był związany rozstrzygnięciem sprawy o sygn. (...).

W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika, którego wysokość ustalono zgodnie z dyspozycją § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd nie uwzględnił w tych kosztach opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, gdyż zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, czynność udzielenia pełnomocnictwa w sprawie zatrudnienia, wynagrodzeń za pracę nie podlega tej opłacie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)